

Illa domus, plenis doctrinæ copia rivis
 Unde omnes omnis didita per populos;
 Eloquio posset qui te, Catilina, minaci
 Præcipitem e patriis moenibus ejicere,
 Fulmineo posset solus qui obstare Philippo,
 Vimque animi fractis civibus indomitam
 Barbaricas contra voce inflammare phalanges,
 Pro patria ut vellent fortiter urbe mori.
 Testis eris, V... meis tu, maxime, dictis,
 Quem (pace hoc liceat dicere, amice, tua;
 Nec tuus iste pudor vatem deterreat, hæc ne
 Condita sensa animi candidus evoluat)
 Quem Divi ut primum annuerunt mi audire loquentem,
 Continuo toto pectore deciderunt
 Quotquot erant Grajæ, Romanæ aut lumina linguæ;
 Sic mihi me totum protinus abripuit,
 Abduxitque trahens, & se defixit in una
 Ista tui vis una, unica & eloquii.
 Proh superi! ille sibi miro ut me junxit amore,
 Reddidit ac fanti morigerum, & docilem!
 Ut diæ clarus jactabat fulgura lucis,
 Omnia dum pulchre dispiceret ratio!
 Ut penita omnigeno miscens præcordia motu
 Flectebat mentem qualibet omnivolam
 Fræna tenens, ductansque, trahensque, & blandus, & idem
 Interdum sævus, trux, ferus, horribilis!
 Quippe animum lætus modo spe mulcebat, ovanti
 Vultum hilarans, ima & pectora lætitia;
 Cuncta metu interdum horrifico, moestoque pavore
 Miscebat: facie pallor in adtonita,
 Albus erat turbæ miranti, corda micabant,
 Ibant perque genas, perque sinum lacrimæ,
 Talis præsentī subnixus numine Paulus
 Concussit Lystram voce Lycaoniam